

قهرمانانی

که درس پهلوانی می‌دهند

گفت و گو با کاپیتان تیم ملی قایقرانی کشورمان که به کودکان اوتیسم و سندروم داون آموزش پاروژدن می‌دهد
و کاپیتان تیم ملی کونگ فوی بانوان که دختران بی‌بضاعت را به باشگاه ورزشی کشانده است

صادق جهانی | روزنامه نگار

پرونده

سال هاست که نام بزرگ «غلامرضا تختی» پیش کسوت کشتی کشورمان را بیشتر به خاطر منش و معرفت پهلوانی، مردمی بودن و جوانمردی اش می‌شناسیم، ورزشکارانی هستند که همچون جهان پهلوان تختی از نام و آواز خود برای کمک و دستگیری به دیگران استفاده و کوله بار افتخار آتشان را نه تنها از مدال ها و نشان های ورزشی بلکه از ایثار، فداکاری و خدمت به مردم پر می کنند. پرونده امروز زندگی سلام را به گفت و گو با دو ورزشکاری اختصاص دادیم که هر یک به شیوه ای به پهلوانی معنا بخشیده اند. یکی از این افراد احمد رضا طالبیان، قایقران اهل اصفهان و مدال آور چندین دوره بازی های آسیایی و جهانی است که چند ماهی است به نوجوانان اوتیسم و سندروم داون در دریاچه آزادی تهران آموزش قایقرانی می دهد و یکی دیگر هم، کژال بختیاری، کاپیتان ایلامی تیم ملی کونگ فوی بانوان ایران است که مدال های رنگارنگی در کارنامه ورزشی خود دارد و یک سالی است که در یکی از مناطق تهران مشغول آموزش کونگ فو به کودکان آسیب دیده روحی و کم بضاعت است. در ادامه، گفت و گو با این دو ورزشکار را که چند وقت قبل انجام شده، خواهید خواند.

قهرمانی هایم حالا ارزشمندتر شده است

کاپیتان تیم ملی کایاک کشورمان، این روزها به بیش از ۲۰ کودک اوتیسم و سندروم داون آموزش قایقرانی می دهد

احمد رضا طالبیان متولد سال ۶۸ در اصفهان و حدود ۱۵ سالی است که در تیم ملی قایقرانی کشورمان پارو می زند. او در شروع گفت و گو با ما درباره علاقه خود به این ورزش آبی می گوید: «زمانی که قایقرانی را در اصفهان شروع کردم، زاینده رود آب داشت و قایقرانی اصفهان هم مثل خود زاینده رود سر حال و سرپا بود، منزل ما نزدیک به این رودخانه بود و یادیدن مردمی که قایقرانی می کردند، به سمت این ورزش کشیده شدم و از سال ۸۴ تا الان به صورت مستمر در تیم ملی حضور دارم. البته چهار برادر دیگر هم دارم که سه نفرشان قایقران بودند و دو نفرشان در بخش کانوپولو نایب قهرمان آسیا شدند و من هم که ته تغاری خانواده هستم به پیروی از آنها این مسیر را به صورت حرفه ای تر و طولانی تر ادامه دادم».

به بیش از ۲۰ کودک اوتیسم و سندروم داون آموزش می دهد

به دنبال شیوع کرونا و تعطیلی اردوهای تیم ملی قایقرانی مدتی است که احمد رضا در یک اقدام ستودنی، به نوجوانان اوتیسم و سندروم داون آموزش قایقرانی می دهد. از او درباره دلایل این تصمیم می پرسیم که توضیح می دهد: «لطف خدا بود که من برای این کار انتخاب شوم. یک سری درخواست هایی از سوی خانواده های این عزیزان به هیئت قایقرانی تهران شد و خیلی اتفاقی رئیس فدراسیون قایقرانی و مربی پارالمپیک تیم، من را برای آموزش به این بچه ها انتخاب کردند که البته مسیر و حوصله زیاد، در انتخاب من خیلی تاثیر داشت و از کاری که می کنم حال خیلی خوبی دارم و هم اکنون به بیش از ۲۰ کودک اوتیسم و سندروم داون آموزش می دهم.» او درباره علاقه خود این بچه ها و خانواده هایشان هم به این رشته ورزشی می گوید:

«خانواده های این بچه ها برای آن ها خیلی زحمت می کشند و با توجه به این که عده ای از آن ها به کلاس شنا می روند، علاقه زیاد و روحیه بالایی دارند و برای یادگیری خیلی کنجکاو هستند».

این بچه ها شناگران خوبی هستند

یادگیری قایقرانی کار راحتی نیست و افراد گران این رشته ورزشی باید با آموزش های اولیه و مقدماتی مانند شنا آشنایی کامل داشته باشند تا خطری جان شان را تهدید نکند، این قایقران اصفهانی درباره تمهیدات اندیشیده

شده برای این

بچه ها بیان

می کند:

«آموزش

این افراد کاملاً

متفاوت است و نیاز به

ملاحظات زیادی دارد،

جدای از رعایت موارد

ایمنی مثل پوشیدن لایف

ژاکت که برای همه اجباری است، این

هدفم این است که به بچه های بیشتری آموزش دهم

از احمد رضا درباره اهداف این کار می پرسیم که در پاسخ می گوید: «با توجه به این که این ورزش هم به سلامت جسمی و هم سلامت روحی آن ها خیلی کمک می کند، هدفم این است که تعداد این بچه ها که به آن ها آموزش می دهم، بیشتر شود.

وابستگی خاصی هم بین مان

به وجود آمده است و احساس

می کنم که قهرمانی هایم

حالا ارزشمندتر شده است.

بعضی شان هر شب یا رنگ

می زند یا پیامک می دهند.

سطح یادگیری شان هم

خیلی خوب است، اگر من

پاروژدن اولیه را در یک ماه یاد گرفتم،

این بچه ها در یک ماه و یک هفته یاد

می گیرند و با یادگیری افراد عادی

فاصله زیادی ندارند، اما خب

باتوجه به شرایط شان

زیاد نمی شود به آن ها

فشار ذهنی و بدنی

وارد کرد بنابراین

در هفته ۱/۵

ساعت، یعنی

حدود دو جلسه

۴۵ دقیقه ای با

آن ها کار می کنم.

فدراسیون قایقرانی پیگیر است

تا در آینده مسابقاتی برای آن ها

برگزار کند».

این بچه ها من را مامان صدا می زنند

کاپیتان دهه هفتادی تیم ملی کونگ فوی بانوان، اوقات فراغتش را با آموزش به کودکان بی بضاعت و بدسرپرست می گذارند

از بین این دختران ۳ قهرمان جهان خواهیم داشت

در بین دخترانی که بختیاری آموزش آن ها را برعهده دارد، استعداد های خوبی حضور دارند و او قصد دارد در آینده این دختران را راهی مسابقات کند. وی در این باره توضیح می دهد: «بچه هایی که با آن ها کار می کنیم بیشتر در ده سنی پایه، نونهالان و خردسالان هستند، رشته های رزمی خصوصاً کونگ فو رشته آسانی نیست و علاوه بر مبارزات سخت، قدرت زیادی می طلبد. خشمی که این کودکان از درون داشتند، باعث شده که حالا این خشم به قدرت تبدیل شود و بسیار موفق و با استعداد عمل کنند و به اولین مسابقه رسمی که در ده سنی شان برگزار شود، اعزام شان می کنیم و به طور قطع بهترین نتیجه را کسب خواهیم کرد و معتقدم که از این کودکان حداقل سه قهرمان جهان خواهیم داشت».

رفتار این بچه ها در ۲ ماه ۱۸۰ درجه تغییر کرد

بختیاری گفت و گویش را با یک خاطره جالب به پایان می رساند و می گوید: «قبل از شروع این کار یعنی آموزش به بچه های بی بضاعت، گزارش هایی شنیده بودیم که تعدادی دختر بچه تا دیر وقت در کوچه پارک محله مان پر سه می زند. یک بار با همکارانم به آن جا رفتم تا ببینم این موضوع حقیقت دارد یا نه و دیدیم تعدادی دختر بچه داخل یک حوضچه پر از آب گنبدیده می روند و روی سرو صورت عابران آب می پاشند و به این کار

می خندند و متأسفانه هیچ آموزشی ندیده بودند که این آب کثیف هست و ممکن است بیماری ایجاد کند و نباید آن را روی سرو صورت مردم ریخت و خندید. خلاصه این که از بین همین بچه ها، تعدادی استعدادیابی شدند و آموزش دیدند و دو سه ماه که از این قضیه گذشت یک

روز به بچه ها گفتیم که برای تمرین به همان پارک بیایند، این بار دیدیم بچه هایی آن کار را تکرار می کنند که موفق نشده بودیم

به خاطر مخالفت خانواده هایشان آن ها را به کلاس های خودمان

بیاوریم، اما بچه هایی که تحت تعلیم و تربیت ما قرار گرفته بودند همه با

لباس های شسته و تمیز و موهای شانه کرده در صف منظر ما ایستاده

بودند و من از این که توانستم رفتار بچه ای که هفت سال یک کار را انجام می داده، در دو

ماه آن را تغییر دهم، احساس غرور و افتخار می کنم».

تمام برکت زندگی امر از آموزش به این بچه های دانم

از ملی پوش کشورمان درباره تاثیر این آموزش ها بر کودکان و

زندگی خود او و همچنین بازخور داطرافیان از کاروی می پرسیم:

«التری که از این کار گرفتم دو برابر شده است. در شرایطی که

خودم دانشجو هستم، نمی دانم خدا چطور چنین برکتی را

در زندگی ام قرار داده که هم به کارهای زندگی روزمره خودم

می رسم و هم به این بچه ها آموزش می دهم، در واقع تمام برکت

زندگی ام را از این بچه های دانم. درباره بازخور داطرافیان هم

باید بگویم که بعضی از افرادی گفتند خودت درس می خوانی،

کاری می کنی، وقت را برای این بچه ها نگذار، منطقه ای که کار

می کنی ۵۰ سال است سیستم اش این طوری است و تو چطور

می خواهی آن جا را یک روز عوض کنی؟ اما من تاثیر آموزش را بر

بچه ها دیدم زیرا بچه هایی که همیشه خشنوت دیده بودند، کنک

می خوردند و گرسنگی کشیده بودند، الان که وارد باشگاه

می شوند گفتش هایشان را جفت می کنند، با سلام و احوال پرسی

و اعتماد به نفس بر خوردمی کنند. در واقع بچه ای که هیچ چیزی

بلد نبود الان به یک بچه معمولی تبدیل شدند است».

خدا را شکر کنم که ۵۰ تا دختر دارم

«این بچه ها من را مامان صدا می زنند»، بختیاری با بیان این مقدمه ادامه می دهد: «من مجرد هستم و این بچه ها همیشه من

را مامان صدا می زنند و با خود می گویم ۵۰ یا ۶۰ تا دختر

دارم و خدا را بابت این کار شکر می کنم، این بچه ها

به من وابستگی روحی پیدا کرده اند چون وقتی که

این بچه ها می بینند همه چیز به نفعشان است و

هر چه برایشان خواسته می شود خوب است، جذب

آموزش می شوند. همچنین آرامش و احترامی را که

از فلسفه رزمی اموختند در محیط خانه پیاده

و به پدر و مادرانشان هم منتقل

می کنند، خوشحال می شوم.

مثلاً بچه ای که بار اول با گارد

به باشگاه می آمد و به من

حمله می کرد، الان کشش هایش

را جفت می کند، سلام می کند،

لباس هایش را درست می پوشد و به

مادرش هم یاد می دهد. بهتر بگویم

همین که پایه و اساس زندگی را یاد

گرفتند، برای من خیلی رضایت بخش

است، بالاخره این کودکان، مادران آینده

جامعه ما هستند».

ZENDEGI - SALAM

ضمیمه روزنامه خراسان

شنبه ۱۱ اردیبهشت ۱۴۰۰

۱۸ رمضان ۱۴۴۲ • اول می ۲۰۲۱

شماره ۳۰۶۴۹

۱۸۶۹

نکات تغذیه ای

دوران نقاهت کرونا

اشتباه ۳۷ در صد

جوانان ایرانی

معاون سامان دهی امور جوانان وزارت ورزش اعلام کرد که ۳۷ درصد از جوانان نمایی به از دواج نداشتند اما آواقا تجربه آسیب ز است؟

آماده سازی فضای خانه برای

درس خواندن در ماه رمضان

سوالاتی برای

ذهن های کنجکاو